

■ İsmayıl İmanzadə

18 fevral 2017

WWW.KASPI.AZ

KİMSƏN, AY QAPIMI DÖYƏN

Göydən enmiş mələksənmi,
Bir yüyənsiz küləksənmi?
Çərxi dönmüş fələksənmi -
Kimsən, ay qapımı döyən?

Kimdir səni qovan axı,
De hardan belə çıxmısan?
Elə bil ki, gecəyarı
Mənlə duelə çıxmısan -
Kimsən, ay qapımı döyən?

Bir bələli sevgisənmi,
Ruhsanmı, kölgəsənmi?
Doğmasanmı, özgəsənmi -
Kimsən, ay qapımı döyən?

Kimsən, ay qapımı döyən -
Gəncliksənsə qayıt geri,
Gəlişin nəyimə gerek?
Daha ayrı hava çalır
Sinəmdə döyünən ürək.
Allah qonağısansa gəl, -
Nəyim varsa bölək yarı.
Üzünə gəc baxan olar,
Döymə özgə qapıları...

Ürəkli ol, keç içəri,
Səbrim ilahi səbridir -
Ha qaynat-daşan deyiləm.
Yandırır yaxsan da məni,
Sənə sataşan deyiləm, -
Kimsən, ay qapımı döyən?

Sükutun məzar sükutu,
Bu halın məni üşüdür.
Haqqın dərgahından gələn
Bir əcəl olsan da belə,
Səndən niyə qorxum axı -
Ölüm də Tanrı işidir -
Kimsən, ay qapımı döyən?

Kimsən, ay qapımı döyən?
Məni hər yanda izləyən
Amansız ehtiyacmısan?
Gecənin bu vədəsində
Üstümə niyə qaçmısan?
İncimə, sənin üzünə
Qapımı açan deyiləm.
Zəhmindən qorxub-çəkinib
Harasa qaçan deyiləm...

Kimsən, ay qapımı döyən? -
Səbrimi daşdırma mənim.
Dillən, ay atam balası,
Yanıldıb çaşdırma məni.
Ya geri dön, ya din-danış,
Çıx üzə, gəl olaq tanış.
Kimsən, ay qapımı döyən -
Kimsən ay qapımı döyən?..

ADAM

Gözlə görünməyən pasdı,
Hər yerə damğasın basdı.
İblisdi, qorxunc kabusdu,
Heç kimə qarışmır adam.

Soyuq baxışı qış kimi,
Səkir hər yanda quş kimi.
Siri-sifəti daş kimi,
Əzilib qırışmır adam.

Güc çatmayanda gücünə,
Heç kimi almır vecinə.
Zülmət çökübdür içinə,
Közərib alışmır adam.

Cızığından çıxıb daha,
Batıb çirkaba, günaha.
Əlini açmır Allaha,
Özünə yığısmır adam.

Böhtan əkib, yalan biçir
Bilən yox nə yeyib-içir.
Könlündən Allahlıq keçir,
Adamla danışmır adam.

ÜRƏYİM AÇIQ QAPIDIR

Yalqız dayanma sahilə,
Yel əsib üşüdər səni.
Yuxunu sulara danış,
Oyaqdır, eşidər səni.

Gözlərində şəkli qalıb
Bu boz sifətli payızın.
Ürəyim açıq qapıdır,
Keç içəri bir az qızın...

YIXILAR

Nə var-dövlət əbədidir, nə taxt-tac,
Bir oyundur bu qovhaqov, qaçhaqaç.
Hər ütüdən diri çıxan nəfsi ac,
Əzəl-axır tamahından yıxılar.

Közərtidir haqdan gələn hər nida,
Pəltək yalan bic doğulan qan-qada.
Namərd adam ah-nalədən qaçsa da,
Ələkeçməz günahından yıxılar.

Tale bizi qısnayanda ta küncə,
Bir gümandan yapışıraq öluncə.
Bəxti yeyin güluncə bax, güluncə
Anlamır ki, sabahından yıxılar.

ÖLDÜRÜR

Dünya köhnə xırman yeri,
Havaya sovrulur diri.
Zülmətdə qərq olur biri,
Birini Tanrı öldürür.

Dərd ürəkdə gizli çatdır,
Anlar şahə qalxan atdır.
Ölüm bir şux zarafatdır, -
Güldürüb sonra öldürür.

KÖHNƏ KİŞİLƏR

Boş qalıbdı yerləri,
Minib köhlən atlara
Getdi köhnə kişilər.
Saflıq nişanəsiydi
Ruzi-təhnə kişilər.

Dünya malından ötrü
Göynəyən deyildilər.
Çətine düşəndə də
Dillərini heç zaman
Çeynəyən deyildilər.

Üz tutdular zülmətə,
Yel qanadlı kişilər.
O gümüşü papaqlı,
Kəhər atlı kişilər.

Savaş günü yaxına
Qoymazdılar yadları.
Yenilməz gücləriydi,
Bir qala bürcləriydi,
Vəfalı arvadları.

Ağır, batman kişilər
Ərən-sultan kişilər
Yel kimi hər tərəfə
Üz tutub əsməzdilər.
Naməd adamla heç vaxt
Duz-çörək kəsməzdilər.

Güclüyə yarıрмаğı
Bacaran deyildilər.
Kasıbın komasını
Uçuran deyildilər.

Qorxmazdılar ölümdən,
İgid-ərən idilər.
Haqqa tapınmışdılar,
Uzaqqören idilər.
Onlar çörəkkəsən yox,
Çörək verən idilər.

Səsdə-ündə getdilər,
At üstündə getdilər.
Vədələri çatanda
Qoydular el-obanı
Yaman gündə, getdilər.

Əyri işlə, yalanla
Olmazdı araları.
Zəmanə dəyişəndə
Bir də baxıb gördük ki,
Seyrəldi sıraları...

Ləyaqət simvoluydu
Çəşmə-dəhnə kişilər.
Minib köhlən atlara
Geriye boylanmadan
Getdi köhnə kişilər.

QIŞ LÖVHƏLƏRİ

Ağarıb bənizi torpağın daşın,
Ağaclar dikəldə bilməyir başın.
Sərt keçən ayazlı-şaxtalı qışın
İlahi bir saflıq var havasında.

Yamacda zümzümə edir bulaqlar,
Bağlıdır hər yanda yollar-yolaqlar.
Soyuqdan titrəyib əsən budaqlar
Oynayır elə bil qər havasında...
* * *

Səpir nur payını hey çəngə-çəngə,
Hər yanı boyayır ağappaq rəngə.
Dağlarla çıxıbdır savaşa-cəngə,
Qan tutub gözünü qışın elə bil.

Şaxtada, sazaqda qovrulur meşə,
Yelli gədik düşür hərdən təşvişə.
Yamacda tufanla gəlir döz-dözə,
Əcəli çatıbdır daşın elə bil.

Zülmətə qərq olub duman da, sis də
Zümzümə eyləyir bulaq ahəstə.
Sərilib qayanın sinəsi üstə,
Şəlalə itirib huşun elə bil.

GEDİRƏM

Bitməyib cəngim-savaşım,
Sədləri qırıb gedirəm.
Cığırıları əldən salıb,
Yolları yorub gedirəm.

Ötən hər anım lal haray,
Həyat eşqim ən şirin pay.
Neçə könlüdə gah saray,
Gah evcik qurub gedirəm.

Tanıdım hər ötən anı,
Xərcləmədim adı-sanı.
Bu boz sifətli dünyanı
Dışımə vurub gedirəm.

Qara deməsəm də ağa,
Oldum dərd-qəmə sadağa.
Bəhanəm yoxdur qalmağa,
Səbir edin, durub gedirəm.